

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. H. t. č. pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1,
331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 14. 8. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2024, č. j. OAM-1007/BA-BA01-BA06-PS-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 26. 7. 2024 byla kontrolována totožnost žalobce hlídkou OPKPE Ústí nad Labem, přičemž bylo zjištěno, že je žalobce evidován v Schengenském informačním systému (dále jen **SIS**) s platností do 30. 3. 2027, v důsledku čehož byl zjištěn neoprávněný pobyt žalobce na území ČR; zadávajícím státem byla zjištěna Spolková republika Německo (dále jen **SRN**). Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Poté dne 30. 7. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 2. 8. 2024, č. j. OAM-1007/BA-BA01-BA06-PS-2024 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro

zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 16. 12. 2024.

II.

Žaloba

2. Žaloba ve svém úvodu obsahuje výčet ustanovení právních předpisů, jejichž porušení se měl žalovaný při svém rozhodování dopustit. Především spatřoval žalobce rozpor postupu žalovaného s ustanovením § 2 odst. 2, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, § 46 a § 47 zákona o azylu, ale především čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost závěrů žalovaného stran tvrzené účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu, nevypořádání se ze strany žalovaného s tvrzeními ohledně hrozící újmy v případě návratu do země původu. Dále namítal žalobce nedostatečně zjištěný stav věci, kdy se žalovaný spokojil toliko s informacemi získanými z jiného řízení, aniž by se žalovaného dále doptal, a to především na důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu. Poté žalobce vyložil svůj azylový příběh (hrozba nezákonného vězení, obava z kurdské mafie, obava z bývalé manželky a jejího bratra). Dále žalobce nesouhlasil s posouzením možnosti uložení zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se aplikací zvláštního opatření dle žalobce zabýval velmi obecně a rozhodnutí v této části působilo šablonovitě. Dle názoru žalobce se v jeho případě nabízela možnost uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu, avšak odůvodnění toho, proč nebyly uloženy, v rozhodnutí absentuje. Dále shledal žalobce nedostatečně odůvodněnou i samotnou délku zajištění. Z výše uvedených důvodů považoval žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné a soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 28. 8. 2024 žalovaný nesouhlasil s žalobou, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce vyjma širokého právního rozboru, neuvedl vůbec žádné konkrétní skutečnosti, na základě, kterých by bylo možné považovat napadené rozhodnutí za vyvrácené. Poté žalovaný shrnul doposud zjištěný stav věci, kdy s ohledem na to dospěl k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění, a že z prokázaného jednání žalobce by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k zajištění a umístění v ZZC. Dále žalovaný uvedl, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. z jednání žalobce bylo dle žalovaného zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok v ČR nikdy neučinil. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, žalobce však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území EU učinit již dříve. V případě žalobce měl tak na

základě výše uvedených skutečností žalovaný jednoznačně za to, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti. Žalovaný rovněž dle svého názoru dostatečně posoudil a zdůvodnil možnost uložení tzv. zvláštních opatření, resp. takový důvod v daném případě neshledal, na rozdíl od žalobce. Dále žalovaný odmítl námitky, které byly podrobně vyvráceny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. dle argumentů shora citovaných a včetně zhodnocení konkrétních okolností tohoto případu žalobce apod. včetně podrobného zhodnocení nepoužití či neuplatnění zvláštního opatření. Dále žalovaný poukázal na to, že nelze bagatelizovat protiprávní jednání žalobce, tak jak bylo uvedeno. Rovněž vědomost jednání žalobce byla evidentně prokázána. Žalovaný mimo jiné dodal, že jedním ze zájmů společnosti je důsledné respektování právního řádu, avšak žalobce vědomě a závažným způsobem ignoroval předpisy regulující pobyt na území ČR. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že dne 26. 7. 2024 byla kontrolována totožnost žalobce hlídkou OPKPE Ústí nad Labem, kdy bylo zjištěno, že je žalobce evidován v SIS s platností do 30. 3. 2027 v důsledku čehož byl zjištěn jeho neoprávněný pobyt na území ČR; zadávajícím státem byla zjištěna SRN. V policejním úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 26. 7. 2024 žalobce potvrdil svoji totožnost a státní příslušnost. Popsal, že v červenci společně se svým kamarádem vycestoval letecky na svůj cestovní doklad z Ázerbájdžánu do Sarajeva přes Baku a Istanbul. Ze Sarajeva šel pěšky k srbsko-maďarským hranicím a pokračoval do Budapešti. Odtud jel vlakem přes Salzburg s cílem dostat se do SRN. Policie SRN ho vrátila do Rakouska, odkud se vydal ze Salzburku vlakem do Vídně, pokračoval přes ČR opět do SRN. V Drážďanech ho chytila policie SRN a vrátila ho zpět na území ČR. Dále žalobce prohlásil, že si je vědom platného zákazu vstupu na území schengenského prostoru, které vydalo SRN. Dále uvedl, že v roce 2022 utekl z Ázerbájdžánu, protože mu Kurdové chtěli vzít dům a zabili jeho otce; následně utekl do SRN, kde pobýval asi 4 měsíce a požádal tam o azyl. Azyl mu byl zamítnut a následně byl vyhoštěn zpět do vlasti. K otázce, kde se nachází jeho cestovní doklad, sdělil, že o občanský průkaz a peníze ho okradli převaděči na srbsko-maďarských hranicích, když chtěl překonat hraniční plot mezi zeměmi. Do Maďarska již šel bez dokladů. Na dotaz, zda by byl při návratu do vlasti zbaven svobody uvedl, že mu bylo vyhrožováno, že půjde do vězení. Prohlásil, že mu v Ázerbájdžánu nehrozí nebezpečí mučení, držení v otroctví nebo nevolnictví, nehrozí mu ani výkon nucených prací. Dále bylo zjištěno, že žalobce není nikde hlášen k pobytu, pouze projížděl vlakem přes ČR do SRN. Poté byl žalobce rozhodnutím Policie ČR ze dne 26. 7. 2024, KRPU-134524-22/ČJ-2024-040022 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 30. 7. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR.

8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
11. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil jednak proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany mnohem dříve. V této souvislosti soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na straně 3 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména vědomý neoprávněný vstup a pobyt na území ČR bez povolení k pobytu; nerespektování uloženého zákazu vstupu na území schengenského prostoru (evidence v SIS jako osoba se zákazem vstupu na území schengenského prostoru s platností do 30. 7. 2027), záměr cestovat do SRN za každou cenu s tím, že ČR žalobce pouze tranzitoval. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. Jak dále vyplývá z napadeného rozhodnutí, v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobci nebránily žádné překážky, neboť měl po vstupu na území ČR možnost volného pohybu, a tudíž i příležitost podat žádost o mezinárodní ochranu, což ostatně zdůraznil i žalovaný. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce přicestoval na území ČR přes území dvou členských států EU (Rakousko a Maďarsko), kde mohl svou žádost podat. Dále soud doplňuje, že žalobce po neúspěšném řízení o žádosti o mezinárodní ochranu v SRN v roce 2022, kdy mu byl následně uložen zákaz vstupu, se rozhodl tento zákaz vědomě nerespektovat. Současně je z jednání žalobce patrné, že je jeho hlavním cílem dostat se do SRN, a to za každou cenu, neboť byl v krátkém časovém sledu po sobě hned dvakrát přistižen při pokusu překročit nelegálně hranice SRN vlakem. Takový přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se

hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

12. S ohledem na výše uvedené se tak jeví jako zcela lichá i námitka žalobce, jíž vytýká žalovanému obecnost napadeného rozhodnutí. Díkce ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jasně a srozumitelně stanovuje pravidla, při jejichž naplnění může být cizinec zajištěn. Z obsahu předmětného ustanovení rovněž vyplývá, že jeho obsah nedopadá pouze na cizince pobývající na území ČR nelegálně, nýbrž k těmto okolnostem je nutné přidružit i další okolnosti, jimiž jsou např. podání žádosti o mezinárodní ochranu v ZZC, existence hrozby realizace správního vyhoštění a skutečnost, že žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu dříve. Jelikož veškeré tyto individuální okolnosti a skutečnosti byly v případě žalobce naplněny a zohledněny, nemůže se jednat o obecné rozhodnutí dopadající na každého nelegálně pobývajícího cizince na území ČR, nýbrž na určitou skupinu cizinců, kteří splňují výše uvedené podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Skutečnost, že rozhodnutí bývají mnohdy velmi podobná, je zapříčiněno podobností skutkového stavu nezbytného pro aplikaci příslušného ustanovení zákona o azylu. S ohledem na uvedené, soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je šablonovité, neboť je zřejmé, že žalovaným byly vzaty v úvahu a zhodnoceny individuální okolnosti týkající se žalobce.
13. Dále soud zdůrazňuje, že není úkolem žalovaného v řízení o zajištění posuzovat důvodnost podané žádosti či azylově relevantních tvrzení žalobce, nýbrž okolnosti jejího podání na území ČR a s tím související nezbytnost zajištění žalobce za účelem navazujícího řízení o této žádosti. Z uvedeného poté plyne, že žalovaný nebyl povinen v napadeném rozhodnutí brát v potaz tvrzení žalobce uvedená v jeho žádosti o mezinárodní ochraně.
14. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 3–4 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (vědomé cestování bez povolení ke vstupu a dalšímu pobytu na území ČR, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, cílová destinace SRN, nerespektování dříve uloženého zákazu vstupu na území schengenského prostoru) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce v minulosti svědčí o nerespektování právního řádu ČR, ale i EU. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce s územím ČR nepojí žádné sociální, kulturní ani rodinné vazby. Rovněž žalobce nemá na území ČR žádný majetek. Při cestě Evropou neváhal využít služeb převaděčů (kteří ho následně okradli, jak tvrdí). Z těchto důvodů by skrývání žalobce či jeho útěk do cílové destinace byl ulehčen, neboť ho k území ČR nic neváže. Ačkoliv tedy žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně neuvedl slova „zvláštní opatření“, lze z obsahu odůvodnění rozhodnutí, kdy uvedl „zrušení zajištění“, seznat smysl a účel této argumentace, která plně dostačuje k přezkoumání důvodů neuložení zvláštních opatření v žádné z jejich forem dle § 47 odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu.

15. Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 140 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný zejména podrobně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní, rozhodnutí o přiznání či odmítnutí odkladného účinku žaloby 30 dní, průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou.
16. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 3. září 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

